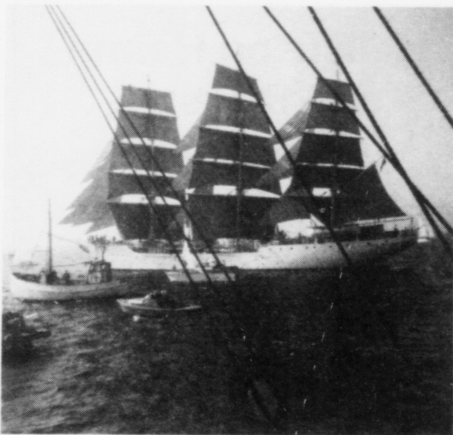
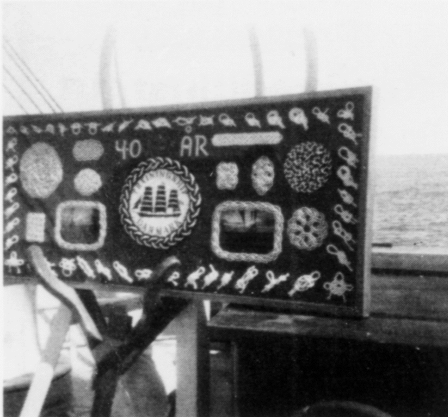

Skúlaskipið Danmark

Ove við landgangin

Eitt av knýtiarbeiðunum.
Gáva til 40 ára dagin hjá skúlaskipinum.

Adventskransurin

helt okkum við fiski.»

Annika leggur aftrat, at tað vóru óivað fleiri, sum nutu gott av fongri hansara, gávumildur sum hann er, og hon fortelur, at hann 2 vetrar róði út í Oyggjunum og buði hjá systur hennara, Herborg, ið er gift har yviri, og tá hann fór avstað, læt hann dynuna vera eftir sum gávu. Og hon sigur eisini, at Ove er trúgvur við sitt bygðafólk og sína ætt og var raskur at vitja.

»Hvat við skúlaskipinum? Vit høyrdu jú Ova siga, at sjómansskapurin, hann lærði har umborð, kom honum til góðar nú á ferðini. Feroyar-Danmørk.»

»Aftaná at hava verið til skips og eisini róð út í Grønlandi, fer Ove í 1968 við skúlaskipinum «Danmark». Seinni arbeiðir hann umborð sum kvartermeistari, so sum bátsmaður. Í frittiðini har fekst hann nógva við at knýta, t.d. máttir, sum hann forerdi til ymsar. Eisini knýtti hann ein bæði vakran og stóran adventskrans til mammu sína, hann er sjálvandi til enn og verður sjálvsagt brúktur.»

(Vit hava sætt henda og er hann eitt satt listaverk, sum eisini sæst á bilætinum.)

Ville heldur áfram: »Ove hevur eisini verið úti í stóru verð, eina tíð sigldi hann í Ameriku við eini lystyacht, sum ein ógvuliga rikur maður átti, og á New-Zealandi var hann eisini, har var tað, at hann sá, hvussu teir róðu langar teinar, og her er tað, at hugskotið kemur til hansara av fyrstan tíð at fara heimanífrá við roðrarbáti til Danmarkar.»

»Og nú gjørdist so hugskotið veruleiki, men aðrenn vit fara til hetta, Ville, tú bleivst so sjúkur.»

»Ja, sjúkan versnaði, so eg kundi hvorki vera til skips ella arbeiða á landi, so nú liggi eg her konu mini til nógva stríð.»

Vit mótmæla, men Ville svarar:

Dunnhúsið — dunnan

»Ja, hvat havi eg ikki eina góða og raska konu. Umframt at passa meg og børnini, hevur hon eisini gingið út sum kóikona.»

Hansina á Kák í Havn er pápasystir hennara, og so vita vit havnarfólk, at líkist Vina Hansinu, so er hon ein avbera góð kóikona.

»Fyri at venda aftur til Ova, so ynskir Sosialurin tær hjartaliga tillukku við soninum.

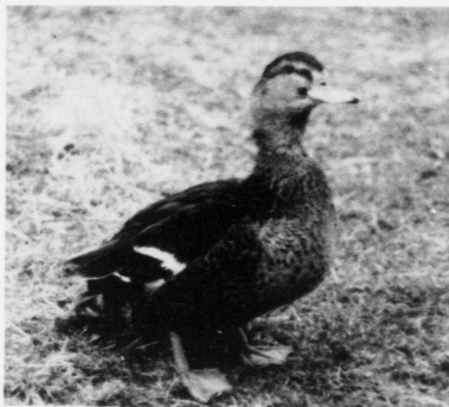
Ville takkar.

Vit spyrja: Hverja viðmerking hevur tú til móttøkuna, og til alt hóvastakið. Hvat heldur tú um alt hetta, sum gjørt er.

Ville: »Ov mikið,« men hann er ógvuliga glaður og takksamur, at alt gekk so væl.

Og tá vit tosa um hetta stóra bragd, sigur Ville, at Ove hevur altíð verið líka sjálvbjargin og altíð lagt nógva fyrri. Læknarnir segdu eisini, hvussu sálárliga og líkamliga sterkur hann var, og leggur hann skemtiliga aftrat:

»Nú verður tosað um at grind er «forgift», men vit hava etið so nógva grind og nógvan turran og ræst-an fisk hjá okkum, gott hevur hetta verið í beinið, tað sæst á Ova.

Vit enda við at siga, at hesin dagurin, tá Ove kysti «den lille havfrue» var ein stórir dagur fyri alt Føroya fólk, og umframt gleðina yvir hetta roynisbragd, vóru vit eisini errin yvir, hvussu væl og kurteisligt Ove bar seg við móttøkuna, ein kundi hildið, at hann dag og dagliga hevði við útvarp, sjónvarp og bløð at gera.

Og til allarseinast, hvussu var dagurin fyrri teg?

Ville: »Fyrst vil eg siga, at eg var ógvuliga glaður, at kona mín kundi vera við til móttøkuna. Síðan kann eg siga, at eg upplivdi eis-

ini og földi, at eg sjálvur var við, takkað verið teimum frálíku sendingum í útvarpi og sjónvarpi, og ikki at forgloyma bløðini, alt tað nógva og áhugaverda tey hava skrivað.

Eisini her á Umlættingarheiminum hátíðarhildu tey dagin fyrri okkum. Starvsfólkið gav sjokulátu og lagkøku, og so eitt aftrat, sum eg var sera takksamur fyrri, at eg henda dag fekk skrivliga heilsu frá Ova við einum donskum blaðmanni.»

Vit takka fyrri samrøðuna.

Vina og Jona

Manningin á «Danmark». Ove nr. 2 drongur frá vinstru.